

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלוחות ושור-הבר ויין המשומר, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן - "שולחן אביהם", יחד עם משיח צדקנו

ראה עמוד 3-4

ערב שבת קודש פ' ויצא, ח' כסלו
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שפמ

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה
אנטיאן
נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כיצד נשא יעקב ב' אחיות?

בשייכות עם פ' השבוע הבאנו ב' צילומים נדירים (מוקטנים) ממענות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בהשיחות דש"פ מקץ ה'תשכ"ח

(הענין כולו י"ל בליקוט בפ"ע ונדפס בלקו"ש ח"ה ע' 228 ואילך)

להלן פענוח השאלות והמענה בכת"ק (מובא בהדגשה במקום שמופיע בצילום):

צילום א' (בע' 14):

נתבאר בענין מה שנשא יעקב את בלהה ואת זלפה - אף ששתיהן היו בנות לבן, וא"כ הרי הן אחיות (נוסף על שהן אחיות ללאה ורחל) - כי היו שתיהן בנותיו מפלגש (פירש"י ויצא לא, ג), ופלגש סתם היא שפחה (כדמוכח מפירש"י וירא כב, כ. ורק גבי הגר [כ"ק אד"ש הוסיף בכת"ק]: **דמפורש רק ששלחה (שחררה) לנפשה** מפרש רש"י (חיי שרה כה, ו) "פלגשים בלא כתובה" [כ"ק אד"ש הוסיף בכת"ק]: **כהדגשתו כבוד** אבל בכ"מ שכתוב פלגש סתם הכוונה לשפחה). ומכיון שאין אישות לשפחה, אין בני' מתייחסים לאביהם (כ"א הם **בספן** של האדון, כמ"ש האשה וילדי' תהי' לאדוני) ובמילא אינן אחיות.

שאלה: (א) מלשון רש"י "בנותיו היו מפלגש" לשון יחיד, משמע שנולדו מאותה הפלגש, וא"כ אף שאינן בנותיו של לבן, אכתי הן אחיות מן האם? אם הכוונה, אשר (בדרך הפשט) בני שפחות אינן מתייחסות גם להאם, כי הם רק גדר כספו של האדון ואין להם יחס כלל, גם לא להאם. אם נכון? [כ"ק אד"ש מחק תיבת "אם" והוסיף בכת"ק]: **ועוד ועיקר שמוכרת לומר שלא** (את התיבה הבאה הקיף כ"ק אד"ש בעיגול וסימן בחץ את שייכותה לכאן (כנראה) יחד עם ב' התיבות שלאחריו) נולדו מאותה הפלגש (**בפתקת רימלר שי**).

(ב) מכיון שאין אישות לשפחה ובני' אינם מתייחסים להאב (וכמשנ"ת בהשיחה שמה שאמר לבן "בנותי" אי"ז נכון), הרי מוכרח לכאורה - (א) ממ"ש (ויצא ל, ד) "ותתן גו' לאשת", (ב) מזה אשר גם בני השפחות נקראים בני יעקב - ששחררו את בלהה וזלפה. וא"כ א"מ [כ"ק אד"ש כתב ע"ז בכת"ק: **בכתוב - ומה זה שייך לפרש"י?**] (א) מ"ש (וישלח לה, כב) "בלהה פלגש אביו". ומכיון שרש"י אינו מפרש שם מאומה [כ"ק אד"ש הוסיף בכת"ק: **כי מכבר פי' שבמקום ש"פלגש" נקרא לאשה - ה"ז כבוד**] משמע שכונת הכתוב ב"פלגש" הוא כמו פלגש בכל מקום, היינו שפחה? (ב) בפירש"י וירא (כב, כ): "וד' בני שפחות אף . . וד' בני פלגש? [כ"ק אד"ש הוסיף בכת"ק: ג] **ועיקר - לטעמם**, או לטענתם] **מקרא מפורש כמה פעמים בר"פ וישלח שפחות**. על שאלתם הבאה בפירש"י וישב, כתב כ"ק אד"ש בכת"ק: **בהתועדות הבע"ל, בל"נ**.*

צילום ב' (בע' 15, ותוכנו בא כהמשך לצילום א'):

בהשיחה נתבאר, אשר בכל מקום שנאמר פלגש סתם (מלבד במקום שישנו הכרח, כמו פלגש הדגר) הכוונה שפחה. והובא מקור לזה מפירש"י (וירא כב, כ): "ומה אברהם . . וד' בני שפחות, אף אלו . . וד' בני פלגש". דמזה שמדמה "שפחות" ל"פלגש" מוכח שפלגש היא שפחה.

(* נתבאר בהתועדות דש"פ וארא תשכ"ח - נדפס בלקו"ש ח"ה ע' 185 ואילך (המו"ל).

ההולדת (כאשר מזלו גובר⁹) ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי, להוסיף בלימוד תורתו, דוקא באופן של "רחובות הנהר" דבינה (שמחברת רוחניות וגשמיות כנ"ל בארוכה).

והלימוד בזה שייך לכל בני-ישראל, אנשים ונשים (כמדובר כמה פעמים שלימוד החסידות והפצת המעיינות חוצה שייכים בפשטות גם לנשי ובנות ישראל, ובפרט שעל-די זה אתי מר דא מלכא משיחא).

ו"תלמוד גדול שמביא לידי מעשה"¹⁰ - להביא זאת במעשה ועבודה בפועל, וללמוד מאדמו"ר האמצעי, אשר אצלו באה לידי ביטוי שלמות עבודתו בתורת החסידות בגשמיות הגוף והעולם (בזמן ומקום), "ממלא שנותיהם מיום ליום" - שאצל כל אחד תהי' השתדלות מיוחדת לבטא את הרוחניות וה"חסיד'שקייט" שלו בגשמיות שלו, שבעניניו הגשמיים, ובזמן ובמקום הגשמיים שלו, יורגשו ("זאָל זיך אָנהערן") החמימות והחיות הנובעות מה"אידישקייט" ומה"חסיד'שקייט" שלו, עד לאופן שלא יהי' ביניהם כל פירוד כלל, אלא יהיו דבר אחד ממש.

נוסף לזה - שיראו לארגן בכל מקום ומקום התוועדויות חסידיות, החל בחג הגאולה של יו"ד כסלו, ולדבר וללמוד שם בתורתו של בעל הגאולה, ולקבל החלטות טובות בענינים הנ"ל,

כולל גם - החלטות לעשות ההכנות המתאימות כדי לסדר התוועדויות חסידיות, והתוועדויות גדולות, ב"ט כסלו, חג הגאולה

כבר יושבים סביב השולחן - "שולחן אביהם"⁴ (מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד עם משיח צדקו (כפי שכתוב בספרים⁵ שבכל דור ודור ישנו א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות "משיח"), ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁶;

קעת צריך רק להיות, כאמור, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפקחו את ה"עינים לראות", ויפתחו את ה"אזנים לשמוע", ועל-דרך זה, לנצל את כל רמ"ח האברים ושס"ה הגידים הגשמיים - נוסף על לימוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים⁷ ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידים⁸) - ללימוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיום הוראות רבותינו נשיאינו, כולל - ללמוד בעניני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים - ושיבינו, יראו וישמעו בפשטות ממש בגשמיות העולם - את הגאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש, וללמוד תורתו של משיח (פנימיות התורה) באופן של ראי', שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפקוח את העינים ואז יראו זאת!

ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפועל: כיון שחיבור הנשמה וגוף, ורוחניות וגשמיות, כבר ישנם בשלימות (כנ"ל), והכל כבר מוכן לגאולה - צריך לעשות דברים שיגלו זאת בפועל ממש.

ולכל לראש בענין שהזמן גרמא - ביום

(7) מכות כג, סע"ב.

(8) זח"א קע, ב.

(9) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע.

(10) מגילה כו, א.

(4) ברכות ג, סע"א.

(5) פי' הברטנורא למגילת רות. וראה גם שו"ת הח"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סע"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(6) תבואו כט, ג.

ג. [.] ומסיימים בטוב: מדובר על העיר חברון שנקראת “עיר האבות” אפילו בפי עמי הארץ שקוראים תנ”ך, למרות שאינם יודעים מהו ענינה של “תורת חיים” – הוראה בחיים, מכיון ש”מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל”², אבל הם יודעים אודות התנ”ך (“בייבל”) ויודעים מהו הפירוש כפשוטו, שהרי “המעשה הוא העיקר”³, ובדוגמא לזה גם הפירוש הפשוט (הוא העיקר).

וכאמור לעיל, לפני מספר שבועות התפלאו בעיר הבירה בארה”ב על כך שהיהודים מוותרים יותר ממה שרצו (העריבים) ויותר ממה שרוצים עכשיו, היפך הכלל ד”מי שיש לו מנה רוצה מאתיים”⁴!

וזוהי ההוראה ונתינת כח עם התעוררות מיוחדת שישנה (בהמשך להאמור לעיל) כאשר נכנסים ליום הגאולה של אדמו”ר האמצעי (י’ כסלו), בקשר עם יום ההולדת ויום ההסתלקות שלו (ט’ כסלו) – שאז “כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו למעלה . . . מתגלה ומאיר בבחי’ גילוי” ו”פועל ישועות בקרב הארץ”⁵, אפילו באלו ששרשם למטה מקליפת-נוגה כפי שהוא אומר באגרת-הקודש –

שמחברון זה מתפשט לכל מקום שבו יש יהודי, שנעשה ממקום זה “ארץ” – ד’ אמות מארץ ש”רצתה לעשות רצון קונוה”⁶, וכפסק דין הרמב”ם⁷ שכל יהודי רוצה באמת לקיים את רצון קונו, במילא הוא נקרא בשם “תהיו אתם לי ארץ חפץ”⁸.

אבל צריכים שהיהודי לא יפריע, ואחר-כך היהודים בודאי יעזרו, והעיקר ש”הקב”ה עוזרו”⁹, שאזי ישנה התעוררות מיוחדת.

(קטעים משיחת אור ליום ועש”ק ויצא, יו”ד כסלו ה’תש”מ – בלתי מוגה)

- (2) תהלים קמז, יט.
- (3) אבות פ”א מ”ז.
- (4) ראה קה”ר פ”א, יג. פ”ג, י. רמב”ן ובחיי ס”פ חיי שרה. שערי תשובה לר”י ב, כז.
- (5) אגה”ק סכ”ח.
- (6) ב”ר פ”ה, ח.
- (7) הל’ גירושין ס”פ ב.
- (8) מלאכי ג, יב. “היום יום” י”ז אייר.
- (9) סוכה נב, ב.

כולל ובמיוחד – גם מנהג ישראל אשר הולך ומתפשט בזמננו זה ללמוד עניני גאולה ועניני משיח, כדי להתכונן ולהכין אחרים עוד יותר לגילוי של הגאולה האמיתית והשלימה, כנ”ל.

ויהי רצון, שמהדיבור וקבלת החלטות טובות עתה בענינים אלו – יביא הדבר תיכף ומיד בגלוי את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, לעיני בשר של כל יהודי ושל כל ישראל, ותיכף ומיד ממש הולכים כל ישראל – “ארו עם ענני שמיא”¹⁴ – יחד עם כל מעשינו ועבודתנו, יחד עם כל הרכושים הגשמיים (“כספם וזהבם אתם”¹⁵) ביחד עם הבתי “מקדש מעט”¹⁶, וכן הבתים הפרטיים (במילא ילכו כולם ברצונם הטוב...) – אשר נעשו חדרים לגמרי באור החסידות וקדושת הנשמה (כנ”ל), “ושכנתי בתוכם”¹⁷ – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, בבית המקדש השלישי [ויש לומר שהבתי מקדש מעט והבתים פרטיים שמעיין מקדש מעט – מתחברים ומתדבקים¹⁸ ל”מקדש אדני-כוננו ידך”¹⁹], בקודש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי, שממנה הושתת העולם²⁰,

של אדמו”ר הזקן, ולראות לעשותן בכל מקום ומקום בכל קצווי תבל, עד אפילו בפינה נידחת – באופן שכל פינה בעולם (גשמיות העולם) בה מצויים יהודים, תהי’ חדרה באור ובחום החסידי של י”ט כסלו, “ראש השנה לחסידות”.

וכן גם להמשיך את ההתוועדויות החסידיות במשך חודש כסלו, ובפרט בימים המיוחדים הקשורים עם תורת החסידות ודרכי החסידות, ועד גם – בסיום חודש כסלו – לערוך התוועדויות במשך ימי החנוכה, וברוח זו של הארת עצמו והסביבה בנרות החנוכה “על פתח ביתו מבחוק”¹¹, ובאופן דמוסיף והולך ואור מיום ליום¹¹.

כולל – כמנהג רבותינו נשיאנו¹² – לערוך מסיבות לבני הבית בימי חנוכה, ולחלק “דמי חנוכה” לבני הבית¹³, ובפרט לילדים, לבנים ובנות, כי כאשר כל אחד מקיים מנהג זה – בפרסום המתאים – ועוד בהוספה ובהרחבה על-ידי הוספה בנתינת “דמי חנוכה” בריבוי (שעל-ידי זה מתוסף בענין השמחה אצל הילדים) – מתקשרים עוד יותר (על-ידי קיום מנהג זה) עם רבותינו נשיאנו, שזה נותן תוספת כח להחזיר את תורתם, הוראותיהם, ומנהגיהם אל תוך חיי היום-יום הפרטיים.

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

- (11) שבת כא, ב.
- (12) “היום יום” כח כסלו.
- (13) ראה סה”ש תשמ”ח ח”א ע’ 163. וש”נ.
- (14) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.
- (15) ישעיה’ ס, ט.
- (16) ראה מגילה כט, א.
- (17) תרומה כה, ח.
- (18) ראה קונטרס בענין “מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל” (סה”ש תשנ”ב ח”ב ע’ 467 ואילך). וש”נ.
- (19) בשלח טו, יז.
- (20) יומא נד, ב.

מבצע מיוחד ל”שנת המאה” – שנת “הקהל”

- ◆ כל מי שיתרום הקדשה (חד-פעמית, שבועית) על-גבי הקונטרס “יחי המלך”, יקבל במקום את הכרך החדש במתנה, ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס לשנה שלימה!
  - ◆ מי שיקדיש מדור שלם בקונטרס (למשך שנה), יקבל במקום סט של שלשה כרכים במתנה (שאת חלקם לא ניתן לקנות), ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס ללא הגבלת זמן!!
- לפרטים יש לפנות לכתובת המערכת בארץ הקודש או בחו”ל (ראה ע’ 2)

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים **אורי אהרן יואל שי זיסק** והכלה המהוללה **בתי רות תהי שולץ** לרגל בואם בקשרי השידוכין בשעה טובה ומוצלחת יה”ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – זוהי תורת החסידות, כרצון ולנח”ד כ”ק אד”ש משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי, לברכות עד בלי די

יש ללכת ללא הפסק לגאולה, ולא להתחשב בשום דבר

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"

"הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך" (פרשתנו לא, א)

דובר לעיל¹, שהיציאה והירידה של יעקב בחרן ("חרון אף של מקום"²) אצל לבן הארמי מרמזת על כללות ענין הירידה לגלות, וגאולת ועליית יעקב משם חזרה לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו"³, מרמזת על העלי' מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה.

ומזה מובן, שמכל הפרטים בפרשתנו הקשורים ליעקב בהיותו אצל לבן ובהליכתו משם, ניתן ללמוד בקשר לגלות וגאולה העכשוויים.

ובכללות:

יציאת וירידת יעקב בגלות בחרן אצל לבן הארמי היתה ירידה עצומה, עד כפי שאומרים בהגדה⁴ שלבן הארמי ה' גרוע יותר מפרעה מלך מצרים, "שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן ביקש לעקור את הכל".

אך הירידה היא לצורך עלי', כמסופר בפרשה, שלא זו בלבד שיעקב לא הושפע שמה, אלא אדרבה, הוא יצא משם "שלם"⁵, בתכלית השלימות, עד ל"זיפרון האיש מאד מאד"⁶, ועד שהוא פעל גם את הברור בגלות ובלבן הארמי, כמבואר בתורת חיים⁷ (של בעל הגאולה) פירוש הפסוק⁸ "וילך וישב לבן למקומו", שיעקב החזיר את לבן (מהיכן שהוא ה' מצוי למטה מטה, יותר נחות מפרעה) למקומו ושרשו בבחי' לובן העליון.

ולאחר-מכן "ויעקב הלך לדרכו" – העלי' מהגלות בדרך לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו", "ויפגעו בו מלאכי אלקים"⁹, היחוד של ארץ ישראל וחוץ לארץ כו', שלשם כך היתה כל הירידה בגלות.

ובזה ניתוסף בסיפור הפרשה, שעדיין בהיותו בגלות אצל לבן הארמי, ה' יעקב "הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך"¹⁰, ועד כדי כך שלבן הרגיש זאת.

ההוראה מהנהגת אדמו"ר האמצעי: לומר בתוקף שחברון שייכת לארץ ישראל!

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"*

א. בעמדנו בחג הגאולה (י' כסלו), ישנה הוראה ונתינת כח מיוחדת מבעל יום ההולדת ויום ההסתלקות (ט' כסלו) – אדמו"ר האמצעי:

בעומדו תחת שלטון ה'צאר' בממשלה שבה היו רדיפות על הדת ועל התורה ומצוותיה (נוסף על הרדיפות שהיו בפרנסת בני ישראל, כידוע ומבואר בספרי דברי הימים לבני ישראל גדל הדחקות שהיתה בימיו בפרנסה כפשוטה, בגשמיות כפשוטה), גבה אדמו"ר האמצעי כסף מיהודים, מעניים, ואת הכסף שקיבץ שלח לאה"ק וציוה לקנות שטחים בעיר האבות בחברון, ואמר שזו תהי' נחלתו מכיון שזה שייך לו, עם כל הפרטים שאין כאן המקום להאריך בזה.

ב. מדוע הסיפור הזה הגיע אלינו, ומדוע העתק משורות אלו הגיע אלינו? – הרי זה גם בהשגחה פרטית, כתורת הבעש"ט, כדי שילמדו מזה איזה הוראה:

אפילו כשעומדים במעמד רוחני הדומה למעמד ומצב הגשמי שהי' בתקופת ה'צאר' ברוסי' – אזי מבלי להסתכל על הרצון, הטבע והחינוך שלו, ומבלי להסתכל על המלעיגים שמסביבו – צריך שיהי' לו את התוקף, מכיון שהקב"ה נתן את התוקף, לומר בגלוי: בענין חברון אין מה להתווכח – מכיון שהיא שייכת לארץ-ישראל לגבולותיה! וחברון היא בתוך ארץ-ישראל והיא ענין עיקרי בה, עם כל הפרטים שיש עוד להאריך בזה.

והגויים יודעים זאת לא פחות, להבדיל, מהיהודים. וכאמור לעיל, לפני כמה שבועות טענו לבא-כח הממשלה שהי' בושינגטון: אתם נותנים יותר ממה שמצפים מכם!

ומה שמדגישים עתה הוא, את הענין שנוגע לפועל (בסיפור של בעל הגאולה): ישנו עדיין שטר הקני' בנוגע לשטח זה בחברון, על-אחת-כמה-וכמה שישנו עדיין ה"שטר קני'" הכי גדול ותקיף – שזהו הענין כפי שכתוב בתורה¹, ועל-דרך-זה הוא לא רק בנוגע לחברון [אלא גם בנוגע לכל ארץ ישראל]!

(* מובאת בעריכה מחודשת עם מ"מ בשוה"ג. (1) ר"פ חיי שרה.

(1) סוף סט"ץ בהשיחה (כפי ש"ל בזמנו ע"י "ועד

(6) ל, מג.

(7) פרשתנו לט, א. וראה שם לד, ד ואילך.

(8) פרשתנו לב, א.

(9) שם ב.

(10) לא, ל.

הנחות התמימים").

(2) פרש"י ס"פ נח.

(3) ר"פ וישב.

(4) בפייסקא צא ולמד.

(5) וישלח לג, יח. וראה שם בפרש"י.

”הקהל” גם עם יהודי אחד בלבד - הוא ענין הכי נעלה

כמדובר כמ”פ בארוכה, העבודה ד”הקהל” שייכת לא רק ליחיד סגולה, כי אם, לכאו”א מישראל, אנשים נשים וטף – שהרי, רואים בגלוי לעיני בשר שכאו”א יכול להשפיע על אחרים,

החילוק הוא רק בנוגע לכמות האנשים שיכול להשפיע עליהם, שיש כאלו שיכולים להשפיע על רבים מישראל, ויש כאלו שיכולים להשפיע על מעטים מישראל,

אבל, מובן וגם פשוט, שגם השפעה על יהודי אחד בלבד הו”ע הכי נעלה – שהרי, אפילו **”נפש אחת מישראל”** היא **”עולם מלא”**, כמארז”ל¹ ”לפיכך נברא אדם יחידי ללמדך כו””, **”מאדם א’ נברא מילואו של עולם”**², כלומר, הסיבה לכך שיצירת אדה”ר נשתנתה מיצירת כל שאר הנבראים (שכולם נבראו זוגות זוגות, ואילו האדם נברא יחידי³), היא – **בשביל יהודי זה** (כ”ק אדמו”ר שליט”א הראה באצבעו הק’) שיושב בין כל הקהל, בברוקלין, בשנת תשמ”ח, שידע שאינו ”יחידי”, אלא **”עולם מלא”!**

(משיחת שבת בראשית (ב) המשך לשמח”ת ה’תשמ”ח - בלתי מוגה)

(1) סנהדרין לז, סע”א – במשנה. (2) פרש”י שם. (3) חזא”ג מהרש”א שם.

הקשר דהקהל לפרשת ויצא

להעיר מהקשר דהקהל . . לפרשת ויצא:

הקהל – שגם ב”חרן” מעמיד יעקב את כל בית ישראל, ”מטתו שלימה”, ועד ש”יוסף ה’ לך בן אחר” (פרשתנו ל, כד), שגם ”אחר” נעשה ”בן” (ראה אוה”ת פרשתנו רכ, א ואילך. ועוד), היינו, שמאחד כל הסוגים שבישראל – ”הקהל את העם האנשים והנשים והטף גו’ ליראה את ה’ אלקיכם” (וילך לא, יב-יג).

(קטע מהערה 77 מתוך שיחת ש”פ ויצא, ז’ כסלו ה’תשמ”ח - מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ר’ **רחמים ב”ר יואב ע”ה אנטיאן** - נפטר ליל שמע”צ ושמח”ת ה’תשס”ב יחד שתיכף ומיד יקויים היעור ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

והענין בזה: כל זמן שיעקב ה’ בגלות הוא ידע שזה לא המקום שלו, והלך ללא הפסק אל מקומו האמיתי – ”הלוך הלכת”, לא הליכה אחת, אלא הלך כל הזמן (”געעהלטן אין איין גיין”), ועשה את עבודתו בגלות בתור הכנה לגאולה, ובמילא היא (העבודה בגלות) חלק מההליכה למקומו האמיתי, ”ארץ מגורי אביו”.

ואף לפני שהגיע ל”ארץ מגורי אביו”, הוא השתוקק והתגעגע לזה – ”נכסוף”, לא רק פעם אחת ובזה יצא ידי חובתו, אלא כל זמן שעדיין לא הגיע הגאולה אזי ”נכסוף נכספתה”!

ומזה ישנו גם הלימוד בנוגע לגלות והגאולה העכשוויים – וכתורת אדמו”ר הזקן¹¹ שצריכים לחיות עם הזמן, עם פרשת השבוע, ועתה – עם הפסוקים של פ’ ויצא:

יש לדעת, שכל הירידה בגלות עד לחושך כפול ומכופל דגלות – היא צורך עליו, בכדי לבוא לעלי נעלית יותר בגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זמן שנמצאים בגלות יש ללכת ללא הפסק – ”הלוך הלכת” – לגאולה, ולא להתפעל ולא להתחשב בשום דבר, אפילו לא עם לבן הארמי, שהוא מיוחס – בן בתואל¹² בן נחור¹³ בן תרח¹⁴ וכו’, לא מתחשבים עמו ועם טענותיו כלל, והולכים לגאולה!

וכל זמן שנמצאים עדיין בגלות אזי ”נכסוף נכספתה”: משתוקקים ומתגעגעים לגאולה, ”יוצאים מהכלים” (”מ’גייט אויס”) – מתי תבוא כבר הגאולה. ואפילו לאחר שהשתוקקו כבר פעם אחת עד לכולת הנפש – הרי באם משיח עדיין לא בא לא מפסיקים להתגעגע, אלא ”נכסוף נכספתה”, ממשיכים להשתוקק ולהתגעגע, שהרי משיח עדיין לא בא – ואיך אפשר שיפסיקו להשתוקק ולהתגעגע!?

. . ויה”ר (כמדובר כמ”פ) שבמקום הצורך לעיין מהי תשובתו של יעקב על טענת לבן (”הלוך הלכת גו’”) – יבוא כבר משיח צדקנו, והקיצו ורננו שוכני עפר¹⁵, ומשה ואהרן עמהם¹⁶, ויעקב אבינו ואדמו”ר האמצעי עמהם, ובאם יזכו יוכלו לשאול אצל יעקב עצמו מה ה’ המענה שלו על טענת לבן, ולשאול בדרכי נועם ובדרכי שלום, והוא יענה בדרכי נועם ובדרכי שלום.

ותהי’ אז שלימות בכל העינים, שלימות של בני ישראל – ”בנערנו ובזקנינו גו’ בבנינו ובבנותינו”¹⁷, ושלימות בכל עיניהם – ”כספם וזהבם איתם”¹⁸, אהבה ויראה הכוללים את כל מצות עשה ולא תעשה, שמזה משתלשל כסף וזהב בגשמיות, ושלימות הארץ – ”ארץ אשר גו’ תמיד עיני ה’ אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה”¹⁹,

בגאולה האמיתית והשלימה ע”י משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחת ש”פ ויצא, יו”ד כסלו ה’תשמ”ח - בלתי מוגה)

(11) ”היום יום” ב’ חשון. סה”ש תש”ב ע’ 29 ואילך. (12) תולדות כח, ה. (13) וירא כב, כ-כב. (14) נח יא, כז. (15) ישע”י כו, יט. (16) תוד”ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב. ועוד. (17) כמ”ש ביצי”מ – בא י, ט. (18) ישע”י ס, ט. (19) עקב יא, יב.

בדורנו מסתיימת השליחות ד"ויצא יעקב"

"ויצא יעקב גו' ושבתו בשלום גו'" (פרשתנו כח, י-כא)

כאשר יוצאים למלא את השליחות דהפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, "חרון אף של מקום בעולם" – יש לזכור שהכוונה אינה שישאר, ח"ו, במקום זה (גם כאשר נמצא במעמד ומצב נעלה כו'), כי אם, לסיים את מילוי השליחות, ולשוב אל בית אביו, היינו, שבכל פעולה ופעולה חדר הוא ברצון לסיים את השליחות ולשוב אל בית אביו, "ושבתו בשלום אל בית אביו" – בהגאולה ע"י משיח צדקנו מהמצב דגלינו מארצנו (בית אבינו).

וענין זה מודגש ביותר בדורנו זה, דור האחרון – דמכיון שכבר "כלו כל הקיצין"¹, "דאלאי קיצין" (לא רק "דאלאי גלות"), ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו², שלא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים", ולאחרי שעברו עוד עשיריות שנים של התעסקות בהפצת המעיינות חוצה בשליחותו של נשיא דורנו, סיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים" – הרי בודאי ובודאי שלא נותרה אלא הפעולה הכי אחרונה ד"עמדו הכן כולכם"³ לקבלת פני משיח צדקנו, "ושבתו בשלום אל בית אביו".

ולהעיר:

מובן וגם פשוט, שגם ברגעי הגלות האחרונים צ"ל עבודת השליחות דהפצת התורה והמעיינות חוצה (היציאה ל"חרון"⁴) בכל התוקף והשלימות, ובתכלית המסירה ונתינה כו'⁵, אע"פ שיודעים שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש, ו"מיד הן נגאלין"⁶.

ואדרבה: לא זו בלבד שהידיעה שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש אינה מחלישה, ח"ו, את תוקף העבודה דהפצת התורה והמעיינות חוצה, אלא להיפך – שפועלת תוספת חיות ומרץ כו' בכל עניני העבודה (כולל – הצפי' לגאולה, והתפלה ובקשה ודרישה כו' על הגאולה), בידעו שפעולה זו מוסיפה סיום וגמר השליחות, ולא עוד, אלא שיתכן שזוהי הפעולה האחרונה ממש שבה מסתיימת כללות השליחות ד"ויצא יעקב גו'", ובלשון הרמב"ם⁷ – פס"ד להלכה – ה"מצוה אחת", שעל ידה "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – גאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות⁸, "ושבתו בשלום אל בית אביו".

(משיחת ש"פ ויצא, ד' כסלו ה'תשמ"ח - מוגה)

(1) סנהדרין צז, ב.

(2) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(3) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

(4) להעיר, ש "ויצא יעקב גו' וילך חרנה רומז גם

על הגלות (ראה זח"א קמז, א. ב"ד פס"ח, יג. של"ה

רצב, ב).

(5) כפי שלמדים מאופן עבודתו של יעקב – ש"חיבב

לעבוד בכל כחו, שהרי יעקב הצדיק אמר כי בכל כחי

עבדתי את אביכן, לפיכך נטל שכר זאת אף בעולם

הזה, שנאמר ויפרוך האיש מאד מאד" (רמב"ם סוף הל' שכירות – שיעור היומי).

(6) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(7) שם פ"ג ה"ד.

(8) ראה מכלילת בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג

ונאמר – פסחים קטז, ב.

כיון שיעקב מוכן לגאולה, מה יש לעשו לומר בזה?!

ובפשטות: כל יהודי שולח להודיע לעשו שמצדו – הכל מוכן כבר לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, ועד כדי כך שמצדו (של היהודי) מוכן גם עשו לקראת הגאולה.

[. .] אילו זכינו היתה הגאולה – תיכף ומיד בזמנו של יעקב אבינו, כאשר יעקב אבינו הי' מוכן כבר לגאולה, אבל בפועל ממש התערבו "מלאכים"... והודיעו שעשו אינו מוכן לגאולה, ולכן, צריכים עדיין יעקב ובניו להשאר תקועים בגלות!... – דבר שאינו מובן לגמרי! מכיון שיעקב (וכל נש"י הכלולים בו) מוכן כבר לגאולה, א"כ, מה יש לעשו לומר בענין זה?! – ואעפ"כ, בפועל ממש רואים שמאז עברו בני" צרות צרורות, עד לצרות דעקבתא דמשיחא!

אבל לאחרי שבנ"י עברו כבר כל ענינים אלו – הרי ידוע מ"ש בעל הגאולה בספרו שערי תשובה¹ [שנדפס זה עתה מחדש, כנ"ל], שלאחרי כל הגזירות ושמודות היל"ת, כבר יצאו י"ח עבור כל הענינים ד"חבלי משיח".

ועכשיו – בודאי ש"כלו כל הקיצין"², ולכן, צריך משיח צדקנו לבוא בקרוב ממש, בדרכי נועם ובדרכי שלום.

(משיחת אור ליו"ד כסלו ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(2) סנהדרין צז, ב.

(1) ח"א ספ"ה (ה, ב).

עכשיו כבר גמרו גם את זה

[. .] כבר בימים האחרונים של הגלות נעשה "וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו" – כל יהודי שולח "מלאכים" בעולם להודיע שכבר מוכנים להגאולה, כמבואר בתורה אור¹, שיעקב כבר הי' מוכן לגאולה, ומצדו של יעקב גם עשו² הי' מוכן, אבל עשו למטה עדיין לא הי' מוכן; אבל עכשיו, לאחרי ריבוי העבודה ובידורים ומעשים טובים (הן בחו"ל והן בארץ ישראל) של בני" במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד העבודה דהפצת המעיינות חוצה, ובזה גופא – העיד נשיא דורנו³ שצריך רק לסיים צחצוח הכפתורים, ועכשיו כבר גמרו גם את זה, ונמצאים כבר לאחרי ההכרזה דנשיא דורנו "לאלתר לגאולה"⁴ – הרי עכשיו בודאי כבר המצב ד"עמדו הכן כולכם"⁵, וכל העולם כולו (כולל "עשו בשדה אדום") מוכנים ללכת להגאולה.

ואז ישנה השלימות ד"וישלח מלאכים" שהם יעשו ויתעסקו עם כל הצרכים שבנ"י צריכים – כמ"ש "ועמדו זרים ורעו צאנכם", כי בני" יהיו עסוקים רק בהשגת "דעת בוראם".

(משיחת ש"פ ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ט - מוגה)

(1) ר"פ וישלח. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 368 ואילך.

(2) כפי שעשו הוא בפרשה (ששרשו למעלה) –

"יעקב ועשו האמורים בפרשה" (ל' רש"י ר"פ תולדות).

(3) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(4) קול קורא ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.

(5) במכתבו מכ"ו א"ד תרח"ץ – נדפס בסה"מ

קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט.